

U OVOM BROJU:**JA - FARISEJ!***Ričard De Han***PRAŠTANJE: OPROSTITI
ILI ZABORAVITI?***Keith Green***JOV***Jonh Quinn***SHVATATI
BOGA OZBILJNO***Derek Prince***DODI HRISTU***John Bunyan***SVJEDOČANSTVO
O BOŽJOJ BRIZI***Stjepan Belež***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko**Dir, Jelena Janjić. Saradnici:**Janko Bako, Marika Eterović**Mansel. Tekstove priložili: Stjepan
Belež, Žarko Dorđević.***www.siont.net**

Mnoge od knjiga koje se danas (eBay) prodaju po visokim cenama je samo zbog njihovog poveza, jer su ukoričene u skupocenu kožu, od ovog ili onog majstora, i jer su iz ovog ili onog veka. Njihov sadržaj, sama poruka, srž knjige se malo spominje, obraća se pažnja samo na njihov izgled i povez. Mnogi bogataši prilikom uređenja svojih luksuznih stanova, kuća ili kancelarija ih kupuju i to na "metre", kako bi što bolje "uštimovali" svoj enterijer, da bude po "modi" i po poslednjim "katalogima". Neki bogataš je kupio čak 13.000 starih knjiga koje nikad neće pročitati, ali je pred drugima hteo ostaviti utisak velikog ljubitelja knjige, da to primeti i vidi svako ko poseti njegovu kuću. No, te knjige su bile samo ukras, samo dekor, skupi skupljači prašine.

Prenaglašavanje spoljašnjeg izgleda, forme, se može opravdati kod uređivanja kuća, ali je vrlo opasno da na takav način i "duhovno" živimo. Isus je ukorio mnoge verske vođe svoga vremena, jer nisu živeli ono što su i propovedali. Uživali su u pohvalama ljudi, ritualima, i osećaju važnosti. Bili su toliko opijeni spoljašnošću da umesto da otvaraju vrata nebeskoga carstva izgubljenim dušama, oni su ih zatvarali svojim (ne)duhovnim ponašanjem pred samim njihovim nosom.

Isus je o takvim "duhovnjacima" rekao: "A sva svoja dela čine da ih ljudi vide." (Mt. 23:5 EČ). Isus nas poziva da najpre budemo iskreni i bogati iznutra, a ne da smo "opsednuti" svojim spoljašnji pobožnim izgledom. Svojom poniznošću moramo prikazati stvarnost Božje prisutnosti u nama, u našem životu, i treba da smo svesni da se to ne može izlažirati, jer ljudi to prepoznaju, vide, osećaju.

Dragi naši čitaoci,

ako zaista živimo za Isusa, onda sama suština naših života je mnogo važnija od naše spoljašnosti. Ako nas Bog zaista nadzire iznutra, onda ćemo svakako biti predivni (u redu) i spolja.

"Isus želi da za Njega budem sunca zrak, samo za Njega da blistam svaki dan i svaki čas. Za Hrista, i samo za Hrista, moj život treba uvek da blista!" (David McCasland).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

JA - FARISEJ!

Ričard De Han

- Ko su fariseji? (Matej 23)

Ne znam da li postoji nešto što me više plaši od toga da mi neko kaže da sam farisej!? Hm, možda vam se čini da preterujem. Evo na šta mislim. Recimo, ako mi neko prigovori da sam ateista ili verski liberal; ili ako mi kaže da verujem u evoluciju, dobre strane abortusa i sl.? Verujte, to mi neće smetati mnogo.

Zašto? Zato što znam da to nije tačno i da sa tim stvarima nemam nikakav problem! Nisam evolucionista. Nisam borac za pravo pobačaja. Isto tako, nema šanse da imam bilo šta sa ateističkom idejom ili liberalnim teološkim uverenjima.

Ali, da li sam farisej - e, to je već neka druga priča... Tu sam već pažljiviji sa odgovorima i izgovorima. Tu baš i nisam na svome. Šta više, znam da negde duboko u meni čuči farisej.

Loše u farisejima

Mislim da vam ne treba puno objašnjavanja zašto nisam oduševljen sa titulom fariseja? Ovi ljudi su u Isusovo vreme bili jedna od najstrožijih verskih grupa (Dela 26:5). Gospod sam kaže za njih da su "licemeri" (Matej 23:13), "slepci što vode slepce" (Matej 23:16), "okrećeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistoće" (Matej 23:27). Oni su nosioci loših vesti, fanatici kadri da prelaze i gore i more ne bi li zadobili sledbenike svojih ideja. I to ne bilo kakve sledbenike, već "sinove pakla, dvostruko gore od njih" (Matej 23:15). Isus ističe da je njihova strast bila da ih ljudi zovu "učiteljima" (Matej 23:7). Sebe su isticali kao svetlo naroda u tami neznanja, kao čuvar kapije Carstva nebeskoga. Samo - kaže Isus - "sami u njega ne ulazite, a ne puštate one koji žele da uđu" (Matej 23:13). Uh, bez sumnje, ovakav opis je sve drugo samo ne laskanje. Kao Božji Sin, Isus je raskrinkavao licemernost fariseja u korist svog Oca: "Teško vama, učitelji zakona, jer ste uzeli ključ znanja..." (Luka 11:52).

Nema sumnje, mnogo je razloga da na fariseje gledamo kao na "loše momke". Ali, tu je zamka! Naime, nisu oni bili baš tako crni. Iskreno, u

mного čemu bih voleo da sam kao oni. Stvarno, štošta dobroga i pohvalnog bi se dalo istaknuti u njihovim uverenjima.

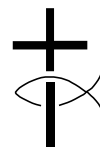
Dobro u farisejima

Ovi ljudi bi i danas među svima nama važili za najpobožnije. Barem je pet razloga za to:

- odvojeni od drugih
- posvećeni svetim spisima
- bili su istinski deo običnog naroda
- bili su posvećeni tradiciji
- isticali su važnost običaja do detalja

Prvo, fariseje bi po svem svom držanju danas zvali svecima (Matej 23:25). Da, u mnogo čemu su bili posvećeni ljudi. Čak i samo ime - *farisej* - dolazi od korena starojevrejske reči "odvojen". Ne zna se sa sigurnošću kako su tako prozvani. A možda su i sami sebe tako nazivali? Ili je to ipak pogrdni naziv onih koji ih nisu voleli? Kako god, pre više od jednog stoleća, kada su nastali kao pokret, fariseji su odlučili da žive posebnim, odvojenim životom. Srž njihovog pokreta bio je u protivljenju moćnoj jelinističkoj (grčko-rimskoj) paganskoj kulturi. Tako da sumnje nema - I jevrejska i novozavetna istorija svedoče o dobrim stranama fariseja. Bili su posvećeni u veri toliko da su bili odvojeni od bezbožnih stvari. Dakle, odvojenje jeste jedna od odlika izvorne pobožnosti.

Drugo, fariseji su bili predani starozavetnim svetim spisima. Mnogi od nas bi ili prebledeli ili pocrveneli pred njihovim poznavanjem Božje reči! Snažno su isticali neprikosnoveni autoritet Starog zaveta. Verovali su da su nada i budućnost Izraela u veličanju i poslušnosti Zakonu. Sebe su videli kao učitelje neukih u pitanjima vere. Zato je svaka farisejska zajednica imala svog pismoznanca, stručnjaka u domenu Zakona, i u teoriji i u praksi. On je bio školovan i ovlašćen da tumači svetu i predragocenu Reč od Boga. Poznati jevrejski istoričar Josif, i sam farisej, ističe kako je ovaj pokret prednjačio u svim pitanjima izraelske religije. Nema sumnje - fariseji su bili ljudi Knjige.

Treće, bili su ljudi iz naroda. Nažalost, lako se stiče utisak da ih nije zanimalo običan svet, da su bili povlašćena grupa bahatih religioznih zanesenjaka iz nekih viših slojeva. Šta više, fariseji su isključivo pripadali srednjoj klasi - radnicima i zanatlijama, trgovcima. Za razliku od njih, sadukeji, kao njihovi doktrinarni ljuti protivnici, pripadali su višim, bogatim slojevima. Naravno, neki od upravitelja tadašnjeg Izraela jesu bili članovi farisejskog pokreta, ali većina je bila iz običnog naroda. I to je razlog zašto su bili tako uticajni u Hristovo doba. Voleli su ih i podržavali najobičniji ljudi. Zar nije tako u početku bilo i sa izvornim evanđeoskim pokretima našeg doba?

Četvrto, fariseji su bili uronjeni u tradiciju. Po tome su se razlikovali od liberalnih sadukeja. Naime, i jedni i drugi su bili verni svetim spisima, ali fariseji su oduševljeno prihvatili usmena predanja svojih predaka. Smatrali su da predanja daje pravi uvid u Zakon, da otvara principe Božje reči u njihovoj kulturi. Verovali su da je predanje Božji dar kojim se čuva mudrost prema Zakonu. Ono ih je čuvalo od sitnih grešaka na delu koje bi dovele do velikih lomova samog Zakona.

Nažalost, ova strast prema usmenoj tradiciji bila je ravnopravan dodatak Božjem zakonu. A to je fariseje i dovelo do kraha (Matej 15:1-14). No, naglasimo ovde pozitivnu stranu: njihovu predanost pravednosti. Stalo im je da održe mudrost prethodnih naraštaja u njihovom razumevanju istine. Zato su postali oličenje čuvanja prošlosti.

Peto se prirodno nadovezuje na sve prethodno. Ljudi odvojenja od svetovnjaštva, posvećeni svetim knjigama, ljudi iz naroda predani običajima, posebno su bili okrenuti ritualnim detaljima. U već dobro citiranom 23. poglavlju Matejevog evanđelja, imamo vrlo živopisnu sliku farisejske opsednutosti sitnicama svakodnevice.

U odeljku Matej 23:16-22 govori se o snazi zaveta. Zavet je - običnim rečima rečeno - obećanje, zakletva, data reč. Evo Isusovih reči:

"Teško vama, slepe vođe! Govorite: 'Ako se neko zakune Hramom, to ne znači ništa. Ali, ako se zakune zlatom iz Hrama, zakletva ga obavezuje.' Budale i slepci! Šta je veće: zlato ili Hram koji zlato posvećuje? Takođe govorite: 'Ako se neko zakune žrtvenikom, to ne znači ništa. Ali, ako se zakune darom na

njemu, zakletva ga obavezuje.' Slepci! Šta je veće: dar ili žrtvenik koji posvećuje dar? Ko se, dakle, zaklinje žrtvenikom, zaklinje se njime i svime što je na njemu. A ko se zaklinje Hramom, zaklinje se njime i Onim koji u njemu prebiva. I ko se zaklinje nebom, zaklinje se Božijim prestolom i Onim koji na njemu sedi." (SSP)

Molim vas, nemojmo se izgubiti u obilju važnih stvari ovih Gospodnjih reči. Ostanimo usredsređeni na farisejsku praksu. O čemu se radi. Ovi ljudi su se gubili u lavirintima bezbrojnih sitnica usmenog predanja. Istina, bili su vični u tome. Ali, vremenom su postali egocentrični izgubivši bogocentričnost svoje vere i prakse. Nisu primećivali kako su kršili osnovne Božje zapovesti držeći se starih običaja.

Prema Hristovim rečima u Matej 5:33, vidimo da su fariseji imali sasvim dobre porive. Nažalost, "detaljizmom" i "preterizmom" su hteli da osiguraju svoj ugled. Isus im je stalno skretao pažnju da njihovim rečima ne trebaju posebni zaveti i zakletve. Zar danas nije slično? Zar se od detinjstva ne kunemo majkom, rođenim očima, decom, svim na svetu... Isus kaže da nam je za ispunjenje bilo koje bogougodne prakse dovoljno samo jedno "da" i jedno "ne".

I baš je u tome bio problem. Fariseji su pokrenuti sebičnim, častoljubivim motivima potpuno promašili smisao u svom detaljizmu. Sve su dublje tonuli u glib oholosti fanatično težeći očuvanju istine i pravoverja. Hteli su da im sve to donese ugled boraca za Božju pravednost.

Isus naglašava kako takav pristup duhovnosti "ne razlikuje drvo od šume". Zadubljeni u sitnicu, fariseji previđaju krupnicu. Opijeni detaljem ne vide gde, u čemu i zašto taj detalj. Da, Hrist je nemilosrdno raskrinkao njihovu suštinsku zabludu. Naime, oni su živeli po pravilu "što manje i sitnije, to veće i krupnije". Čitali smo: oltar je ono što žrtvu čini vrednom; hram je ono što čini vrednim sve u njemu samom!

Evo šta Gospod kaže u istom govoru, Matej 23:23-24, naglašavajući da su fariseji okrenuti sebi i svome, svojim običajima i propisima:

"Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemer! Dajete desetinu od nane, mirođije i

kima, a zanemarili ste ono što je u Zakonu važnije: pravdu, milosrđe i veru. Ovo je trebalo da činite, a ono da ne zanemarujete. Slepe vođe! Proceđujete zbog komarca, a gutate kamilu!" (SSP)

Kakva slika, zar ne! Ne samo parodija komarca i kamile, već tužna činjenica da se neko ko žudi za svetošću, izučava Božju reč, davi u sporednom.

Ipak, mnogo je tužnije da se fariseji i farisejizam dešavaju i danas. Tu, u meni i sa mnom. Da, koliko puta uhvatim sebe da su mi važniji detalji od duhovnih principa, pa i od samog odnosa sa Bogom. Nešto u meni ima sklonost ka sitnicama, navikama, rasporedima i programima, sa zaostavštinom predaka. I to sve me vuče više nego jasna i glasna Božja reč, više nego sila Duha koja me je preporodila u veri za novi život.

Da, dragi prijatelju, uveren sam da bi se naš Gospod na isti način sukobio sa farisejima našeg doba. Nisu samo bahati ateisti, umišljeni agnostici i zaslepljeni mnogobošci neprijatelji istine. Ne, to su i svi oni, svi mi koji smo hipnotisani ličnom religioznošću. To smo svi mi koji i nesvesno radi sebe i svoga odbacujemo Boga i Božije.

Pa, šta sa svim tim, dragi hrišćanski prijatelju? Ima li tebe negde u svemu ovome? Ima li i u tebi strasti prema "tako-smo-to-oduvek-radili" pravilima, na račun osnovnih istina vere? Šta je sa ljubavi, milosti, nadom, praštanjem...? Da li Bogu nudimo svoje zlatne običaje više nego li vernost i poslušnost? Radimo li to što radimo samo zato što je to neko drugi radio u prošlosti?

Da li ste zaokupljeni više sa zameranjem drugima ili sa pomaganjem tim istim ljudima? Imamo li pametne izgovore, kao bedeme ispred sebe ili smo slobodni u duhu?

Ako smo imalo zaglibljeni u farisejizam, postupimo kao jedan od njih - farisej Savle! Dozvolimo da nas Duh Sveti preporodi u hrišćanina Pavla. Evo kako on piše jednom mladom čoveku: "A ti si pošao za mojim učenjem, načinom života, stremljenjem, verom, strpljivošću, ljubavlju, istrajnošću." (2. Timotiju 3:10 SSP). Kakva celina! Sve je tu: i teorija i praksa, i doktrina i delotvornost. To je ono što treba svakome od nas.

Bog nam može pomoći da mu budemo verni u

glavnom i najvažnijem baš kao i u malom i običnom. Kad sam to priznao Bogu, kada sam iskreno prepoznao fariseja u sebi, pobedio sam ga. I ti to možeš sa svojim farisejem! ◀

Tekst priložio: Žarko Đorđević (IKONOS, www.twr-serbia.org.)

M.R. De Haan II je sin Richard W. De Haan-a, i unuk dr. M.R. De Haan-a, osnivača radio programa "Radio Bible Class". Takođe, on je i tvorac svakodnevnog intervju radio programa "Sounds of the Time".

PRAŠTANJE: OPROSTITI ILI ZABORAVITI?

Keith Green

Jednom dok sam leteo iz Dalasa za Los Anđeles, sedeći u sedamnaestom redu počeo sam budan sanjariti. Setio sam se naime jednog mog prijatelja koji se prema meni, barem sam ja tako smatrao, poneo nepošteno prilikom jednog poslovnog ugovora koji smo sklopili. Prevrćući po glavi ceo taj incident, setio sam se kako sam tada tešio moja povređena osećanja, razmišljajući u sebi: "Ma dobro, kako je tako je, to je svakako bio Božji novac, Bog će se već sa njime obračunati."

No, leteći u tom avionu kroz noć, iznutra su me počela kopkati i mučiti, gotovo osvetnička osećanja. Odjednom mi nije bilo dovoljno to što sam poverio celu stvar u Božje ruke. Zatekao sam samog sebe kako razmišljam: "Nadam se da će Gospod celu tu stvar izneti kad taj i taj bude stajao pred Njime na Sudnji dan."

A onda je, iznenada, Gospod upao u moje misli i rekao mi: "Biće mi drago da to spomenem, ali samo ako ti ne mariš da iznesem sve one glupe stvari koje si ti učinio za svoga života!"

Prasnulo sam u smeh, baš tamo u sedamnaestom redu. Odjednom sam uvideo koliko je to sve smešno. Ja mu u stvari nikada nisam ni oprostio! Čak ni sa svim tim svojim produhovljenim razmišljanjem o Sudnjem danu, jer ono šta sam zbilja mislio u svom srcu bilo je: "Ma, platiće on za to!" Sveti Duh mi je jednom jedinom rečenicom pokazao sav taj grubi

nedostatak oprosta u mom srcu - ne samo prema ovom bratu, već prema mnogim drugima koji su me uvredili.

U času sam u potpunosti razumeo Isusove reči: *"Ako li ne opraštate ljudima grehe njihove, ni Otac vaš neće oprostiti vama grehe vaše."* (Mt. 6:15).

Nemilosrdni sluga

U Matejevom evanđelju (Mt. 18:23-35), stoji jedna neverovatna priča o čoveku koji je caru dugovao mnogo novca. *"I... dovedoše mu jednog dužnika od deset hiljada talanata..."* (Danas bi to vredelo više od deset miliona dolara.) *"I budući da nemaše čim platiti, zapovedi gospodar njegov da ga prodadu, i ženu njegovu i decu, i sve što ima; i da mu se plati... No sluga taj pade i klanjaše mu se govoreći: Gospodaru! Pričekaj me, i sve ću ti platiti. A gospodaru se sažali za tim slugom, pusti ga i dug oprost mu."*

Mislim da je najlepši deo ove priče u činjenici da je car svom dužniku oprostio dug... i to u vrednosti preko deset miliona dolara!! Glavni razlog zašto mu je oprostio dug bio je u tome što mu je sluga obećao da će mu ranije ili kasnije platiti dug, što je očito bilo nemoguće, jer je dug bio toliki da ga niko ne bi mogao otplatiti za života. Stoga ga je u sažaljenju car zauvek oslobodio otplaćivanja duga... No je li zaista bilo tako? Čitajmo dalje...

Šta će se desiti otkrivamo odmah u narednom stihu (28): *"A kad izađe sluga taj, nađe jednog od svojih drugara koji mu je dužan sto groša, i uhvativši ga davljaše ga govoreći: Daj mi šta si dužan. Pade drugar njegov pred noge njegove i moljaše ga govoreći: Pričekaj me, i sve ću ti platiti. A on ne hte, nego ga odvede i baci u tamnicu dok ne plati duga."* (Mt. 18:28).

Možete li zamisliti tu drskost? Upravo ti je oprošteno deset miliona dolara, i umesto da izađeš negde u grad, i da to proslaviš, ti odeš i nađeš nekog siromašnog Džoa koji ti duguje 18 dolara! On je verovatno načuo glasine o tvojoj sreći i misli da ćeš ga pozvati na žurku. Kad, umesto toga, ti ga počinješ nemilosrdno daviti, kada te zamoli da budeš strpljiv i da mu ostaviš još nekoliko dana kako bi ti vratio dug, ti odbijaš i bacaš ga u tamnicu.

Možda to ne izgleda kao nešto što bi ti uradio,

ali se kladim da si to uradio i pre. Vidiš, ako ti je Isus oprostio grehe, otpisan ti je neverovatan dug. Bilo kakva gorčina ili nedostatak oprosta u tvom srcu, nakon potpunog pomilovanja koje si ti primio, čini te istim kao i tog nemilosrdnog slugu. Njegovo neopraštanje ne samo da je bilo i glupo, već je on sam time poništio celi sporazum koji je pre toga postigao s carom, što ga je silno usrećilo!

"Videvši pak drugari njegovi taj događaj žao im bi vrlo, i otišavši kazaše gospodaru svom sav događaj. Tada ga dozva gospodar njegov, i reče mu: Zli slugo! Sav dug ovaj oprostih tebi, jer si me molio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svog drugara, kao i ja na te što se smilovah?" (Mt. 18:31-33)

"I razgnevi se gospodar njegov, i predade ga mučiteljima dok ne plati sav dug svoj." A onda Isus još dodaje zaoku: *"Tako će i Otac moj nebeski učiniti vama, ako ne oprostite svaki bratu svom od srca svojih."* (Mt. 18:34-35).

Isus sigurno nije mogao biti jasniji dajući na znanje kako se naš Otac na nebesima razbesni kada mi, nakon šta nam oprost i večni dug greha, gundamo zbog malo sitniša koji nam neko drugi duguje, neko drugi za koga je "Hrist takođe umro".

Treba li i spominjati da je dug koji je car bio oprostio sada opet bio na snazi i to u svom punom iznosu! Ovaj događaj ima mnoge teološke implikacije, no, s obzirom da ja nisam teolog, (a implikacije na neke teme su verovatno među najneprijatnijima i o njima se najviše raspravlja u današnjoj crkvi), sa sigurnošću mogu reći: *"Ko ima uši neka čuje."*

"Ako imaš išta protiv brata svoga..."

Bilo kako bilo, sve ovo služi kako bi nas upozorilo da ako imamo bilo šta u našim srcima prema bilo kome, treba otići toj osobi što pre i raščistiti sa njom celu stvar. Možda je reč o našim roditeljima, poslodavcu, učitelju, ili čak mužu ili ženi. No, u svetlu ove Isusove priče, možemo videti da koliko god nas je neko možda povredio, to se nikako ne može uporediti sa besplatnim darom Božjeg oprostjenja naših greha. Ne smemo taj oprost staviti u opasnost da postane ništavan (anuliran), zbog našeg odbijanja da "idemo dalje i činimo isto". Jer Reč Božja kaže: *"Ako je moguće... imajte mir sa svim ljudima, (jer) je sve od Boga, koji pomiri*

nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja." (Rim. 12:18; 2. Kor. 5:18).

Koren gorčine

Gorčina je smrtonosna stvar, pravi rak. U Jevrejima 12:15, stoji: *"Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božije: da ne uzraste kakav koren gorčine, i ne učini pakost, i tim da se mnogi ne opogane."* Prema ovim stihovima iz Pisma, gorčina vas neće samo povrediti, već poput kuge može zaraziti i druge!

Ako pratite živote ljudi poput Adolfa Hitlera, na primer, saznaćete da su sva zla koja je činio za svoga života svoje korene imali u duboko ukorenjenim bolima iz ranoga detinjstva.

Masovna ubistva koja je počinila porodica Čarlsa Mansona proizašla su iz Mansonove gorčine prema muzičkom kompozitoru. Nije mu se svidela Mansonova muzika. Grubo uvređen, Manson je poslao svoju porodicu do kuće kompozitora (ne znajući da se on preselio) naredivši im da ubiju koga god tamo zateknu. Užasna posledica je što su žrtve bili ljudi koje Manson nikada nije ni upoznao, što pokazuje da kada gorčina izgubi kontrolu u našim srcima, može se lako preliti na živote drugih ljudi i *"tim da se mnogi opogane."* (Jev. 12:15).

Čak se i kultovi mogu razviti ako verske vođe u sebi stvore gorčinu naspram crkava generalnog usmerenja ili naspram različitih denominacija. Životne priče ljudi kao što su: Joseph Smith, Moses David (Deca Božja), John Todd, Jim Jones, i drugi; a svima njima je jedna stvar zajednička - njihova mržnja prema doživljenom licemerstvu ili nepravdi u crkvi. No, kada se ta njihova mržnja pretvorila u samopravednost i intenzivnu (svetu) srdžbu, razorila je veru mnogih drugih - uništavajući tako čitave porodice, čak i njihove vlastite živote.

"Jer kad poznaš Boga, ne proslaviš Ga kao Boga niti Mu zahvališ, nego zaludeš u svojim mislima, i potamne nerazumno srce njihovo." (Rim. 1:21). ◀

JOV

Jonh Quinn

Jov je bio dobar čovek, poznat po svojoj lojalnosti Bogu, kao i po izdržljivosti i strpljenju. Novi zavet spominje Jova kao primer strpljenja usred meteža i stravične životne tragedije, ali isto tako kao primer pobeđe nakon teške borbe sa iskušenjima.

Često, hrišćani jedni druge podstiču da budu strpljivi kada prolaze kroz vremena iskušenja i gubitka, te da čekaju na Gospodnji dolazak - kraj svakoj svojoj "muci pod suncem". Mogućnost Njegovog skorog dolaska za svakoga od nas je već tu, pri ruci, tj. naše večno zajedništvo sa Njime udaljeno je ne možda više od jednog našeg udaha, izdaha ili otkucaja srca.

Jakov nam pred oči priziva Jova, da treba da se ugledamo na njega, on piše:

"Trpite, dakle, braćo moja, do dolaska Gospodnjeg. Gle, težak čeka plemeniti rod iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni. Trpite, dakle, i vi i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi. Ne uzdišite jedan na drugog, braćo, da ne budete osuđeni: gle, sudija stoji pred vratima. Uzmite, braćo moja, za ugled stradanja proroke koji govoriše u ime Gospoda. Gle, blažene nazivamo one koji pretrpeše. Trpljenje Jovljevo čustite, i posledak Gospodnji videste: jer je Gospod milostiv i smiluje se." (Jakov 5:7-11).

U kom je vremenu živio Jov?

Istorijski zapisi u Knjizi o Jovu sugerišu da je Jov bio veran čovek Božji, koji je živio u vremenu negde između Noja i Mojsija, čime je Jov osoba iz doba patrijarha.

Pre svega, o tome nema nagoveštaja u Mojsijevom petoknjižju, što nam sugerise da je on živio pre pisanja prvih pet knjiga Biblije. Drugo, Elifas se poziva na poplavu koja je pomela sve zle (Jov 22:16). Ovo se najverovatnije odnosi na "potop" za vremena Noja, koji se već bio dogodio. Treće, kao što je to bio običaj u vernih patrijarha, Jov je bio duhovni otac porodice te je kao sveštenik prinosio žrtve u njihovo ime (Jov 1:5). Konačno,

Jovov se životni vek uklapa sa kasnijim patrijarsima (poput Avrama), jer je živio više od 140 godina nakon događaja koji su opisani u knjizi.

Neke lekcije iz Knjige

Knjiga o Jovu sadrži mnogo lekcija koje se mogu primeniti na svakodnevno ljudsko iskustvo. Neke od glavnih tačaka su:

1. Bog je brižan, divan i velik. On zavređuje naše slavljenje, posvećenost i lojalnost, bez obzira na naše trenutne nevolje. On to zaslužuje zbog toga ko On jeste: kao Bog Svedržitelj, naš Stvoritelj.
2. U knjizi se postavljaju pitanja vezana za ljudsku patnju, i to za patnju čoveka vernog Bogu. Međutim, nema odgovora na sva pitanja. Postoje pitanja nad kojima čovek stoji nemoćan i nije u mogućnosti da dokuči sve razloge koji se kriju iza njegove lične patnje, boli ili prividne nepravde. Jednostavno, mi moramo nastaviti verovati Bogu, i to na temelju toga: ko On jeste. Takođe, učimo da patnja nije uvek rezultat našeg ličnoga greha, ili makar to ne mora neophodno biti. U stvari, patnja pravednika može biti iskušenje ili ispitivanje (testiranje) lične vere - kušanje našeg srca.
3. Verovatno ne postoji bolji primer ljudskog strpljenja i izdržljivosti od onoga koji je demonstrirao Jov, kao i mogućnost za neograničenu i безусловnu lojalnost Bogu.

Ličnosti u Knjizi o Jovu

Ličnosti u knjizi uključuju: Boga, sotonu, Jova, Jovovu suprugu, Elifasa, Vildada, Sofara i Elijuja. Veći deo knjige je serija rasprava između Jova i njegovih prijatelja. Svi oni (misle) da imaju nešto pametno reći Jovu, i uzimaju sebi za pravo da budu "Božji advokati".

Elifas izgleda ima najviše saosećanja, Vildad je negde između, dok je Sofar jedan od onih koji rado sipa "so na tuđe rane." Elijaj je mlađi momak koji nesigurno progovara na samom kraju debate. No, svi su oni pogrešno informisani i greše u svojim zaključcima, te pogrešno predstavljaju Boga - Njegov karakter, i navlače na sebe Božji sud (Jov 42:7-8).

Velika optužba

Jov je bio čovek izuzetnog karaktera (Jov 1:8). Bio je zabrinut zbog nedostatka duhovnosti među članovima svoje porodice, pošto su se većinu vremena samo zabavljali i provodili (Jov 1:4), kako to i biva sa bogatim ljudima. Tako, sotona optužuje Jova pred Bogom, a sa njim u stvari sve one koji traže da žive pravedno pred Bogom. A optužba je da niti Jov, (a i niti iko drugi) ne služi Bogu džabe, već da za to mora biti "potkupljen" od Boga, tj. da ima ličnu (materijalnu) korist od toga. "Nema istinskog integriteta među vernicima, već samo licemerje," tvrdi drugim rečima sotona svojim napadom na Jova.

"Ako Bog blagosilja čoveka, obožava ga, no ako izostanu blagoslovi... Onda zaboravi!" Sotona je prilično ciničan po tom pitanju, jer on sam nije uspeo da zadrži svoj visoki status zbog svog vlastitog ponosa i želje da se okoristi. Stoga insistira da mi sami ne možemo biti mnogo različiti od njega, te da ne možemo opstati tamo gde je on pao (Jov 1:9-11).

Bog dopušta da iskušenja zadese Jova. Ako je Bog pravedan (a naravno da jeste) onda će taj test pokazati da smo mi, ljudska stvorenja, stvoreni na Njegovu sliku, i u mogućnosti da budemo u potpunosti posvećeni Bogu, bez obzira na "vatru okolnosti". Neki ljudi kažu: "Svaki čovek ima svoju cenu", i upravo je to i sotona rekao Bogu. No, Bog mu kaže da greši, a Jov to dokazuje za samog sebe, ali ujedno i za sve nas koji se pouzdajemo u Boga.

U samo jednom danu, Jov je iskusio gubitak svojih volova i magaraca, ovaca i kamila, sluga, a i svojih sinova i kćeri. Jovova reakcija je jedan izuzetan primer ličnog integriteta (Jov 1:20-22). Razočaran, sotona pokušava da objasni svoju pogrešnu predrasudu o Jovu govoreći kako test nije bio dovoljno ozbiljan, da je bio suviše blag. Gospod dopušta sotonu da kazni Jova narušavajući mu i telesno zdravlje (Jov 2:7-8). Jovova supruga nije imala dovoljno vere ili ju je izgubila kroz sve to, te je Jov onako bolestan opominje na to (Jov 2:9-10). Ironično, no Jovova supruga reaguje baš onako kako je sotona priželjkivao da će Jov reagovati!

Ovo nam kazuje da su vera i lojalnost uvek naš lični izbor, i svako od nas je u mogućnosti da odabere bilo koji od tih puteva. Po dolasku, Jovovi prijatelji su šokirani onim što zatiču, kada ugledaju Jova (Jov 2:11-13).

Veliki deo knjige se sastoji od tačaka rasprave između Jova i njegovih prijatelja. Jov zadržava svoj integritet kroz čitavu knjigu, uprkos činjenici da je zbunjen zbog svih tih užasnih stvari koje su mu se dogodile. On i njegovi prijatelji su verovali u "teoriju", da se dobre stvari događaju dobrim ljudima, a loše stvari da se dešavaju lošim ljudima.

Bog progovara

"Savetnici" i "tešitelji" Jovovi, tvrdo insistiraju na tome da je Jov sagrašio Bogu, te da se mora pokajati. Opet, Jov insistira da nije, ali on ne može objasniti zašto je u to siguran, već da on iako je pravedan, toliko pati. Jov želi nekoliko stvari: raduje se smrti (ali nikad ne razmišlja o samoubistvu). Takođe, želi da se susretne sa Bogom lice u lice kako bi Mu rekao da je pogrešio.

Jovova želja se ispunila: On dobija svoj razgovor sa Bogom. No, Bog kori Jova zato što insinuirao stvari o kojima ne zna ništa (Jov 38:1-2). Jov onda izaziva Boga da odgovori na par pitanja. Bog zna odgovor, no zna li i Jov? (Jov 38:3). Pitanja su formirana tako da podsete Jova na Božju silu, mudrost i sveprisutnost. Nakon toga, Bog Jovu daje mogućnost da govori, no Jov više nije zainteresovan da govori, tj. vodi raspravu sa Bogom, jer je uveren da je već rekao i previše (Jov 42:1-6). Na kraju, Bog blagosilja Jova i vraća mu sve izgubljeno (Jov 42:12; Jov 42:16-17).

Treba da razumemo, da i mi možemo biti poput Jova i drugih heroja vere. Oni nisu toliko drugačiji od nas, i oni su bili ljudi poput nas. Ono što ih je činilo drugačijima je bio njihov izbor i njihova odlučnost da u njemu istraju (Vidi Jevrejima 11:4-40). Dakle, naše posvećenje, vernost i pravednost za Boga je uvek pitanje našeg ličnog izbora.

A šta će biti tvoj izbor?

Koga ćeš ti poslušati kada te snađu Jovovske nevolje? ◀

Izvor: Expository Files, 2001.

SHVATATI BOGA OZBILJNO

Derek Prince

Kada sam nedavno razmišljao o raznim definicijama vere našao sam svoju ličnu definiciju: Vera znači shvatati Boga ozbiljno. Ovo je bio rezultat kontakta sa mnogim hrišćanima koji su govorili da veruju, ali nisu shvatali Boga ozbiljno.

Shvatati Boga ozbiljno znači shvatati ozbiljno Njegovu Reč. Ako dođe neki čovek, i počne nešto da mi govori, a ja to ignorišem - ili možda i ne prihvatam - puno toga što kaže, onda sigurno tog čoveka ne shvatam ozbiljno. U stvarnosti svaki čovek nosi krivicu nepoštovanja drugih.

To isto se odnosi i na Boga. Ako ignorišemo ili ne prihvatamo mnogo toga što On govori kroz svoju Reč, onda ga sigurno ne shvatamo ozbiljno. U stvarnosti se prema Njemu odnosimo sa nepoštovanjem. A ipak je ovo stvarnost i život mnogih hrišćana. Prema Njegovoj Reči se odnose kao prema hrani u nekom restoranu, birajući onu koja im prija, a ostalu izbegavaju.

Postoje četiri praktična načina kroz koje se Reč Božja manifestuje ljudima: Njegova obećanja, Njegove zapovesti, Njegove zabrane i Njegova upozorenja. Analiziraćemo sada po nekoliko primera za svaki način, i pokušati da kroz njih razmislimo kako se to može odnositi na nas i naš život.

1. Božja obećanja

Četiri evanđelja sadrže puno divnih Isusovih obećanja, ali pre nego što njihovo ispunjenje počnemo da tražimo u svom životu, važno je da shvatimo kome je i svako pojedinačno obećanje bilo dato. Evanđelja prave razliku između reči koje je Isus govorio svojim učenicima, i reči koje je govorio masi, ili određenim pojedincima a koji nisu bili njegovi učenici. Postoji više od devet stotina stihova koji su upućeni učenicima (apostolima, sledbenicima), i oko osamsto šezdeset stihova koji su upućeni onima koji nisu bili njegovi učenici (radoznalci iz naroda).

Karakteristika istinskih učenika je bilo predanje. Učinili su bezuslovno predanje i želju da poslušaju i slede Isusa, bez obzira na cenu

toga. Isus je postavio precizan uslov za to: *"I ko ne nosi krst svoj i za mnom ne ide, ne može biti moj učenik... Tako dakle svaki od vas koji se ne odreće svega što ima ne može biti moj učenik."* (Lk. 14,27; Lk. 14,33 RDK)

Naravno, mi koji danas živimo nismo bili prisutni kada je Isus ovo rekao. Dakle, pre nego što prisvojimo Njegova obećanja treba se zapitati: **Da li sam ja čovek o kojem Isus govori? Da li se i na mene odnose Njegova obećanja? Imam li i ja prava na njih?**

Jovan 14 ima puno veličanstvenih obećanja, poput sledećih: *"I šta god zaištete u Oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se proslavi Otac u Sinu. I ako šta zaištete u ime moje, ja ću učiniti... Još malo i svet mene više neće videti; a vi ćete me videti; jer ja živim, i vi ćete živeti... Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše i da se ne boji."* (Jn. 14,13-14; Jn. 14,19; Jn. 14,27 RDK)

Međutim, ova izuzetna obećanja su data samo grupi potpuno predanih Isusovih sledbenika. Petar je govorio u njihovo ime, kada je rekao: *"Eto mi smo ostavili sve i za Tobom idemo."* (Lk. 18,28 RDK). Prisvajanje ovih obećanja bez ispunjenja ovog uslova nije vera, nego puka uobraženost. Svako od nas treba da se zapita: **Da li sam sledbenik Isusa Hrista ili samo član crkve?**

2. Božje zapovesti

"I po tom razumemo da Ga poznamo, ako zapovesti Njegove držimo. Koji govori: Poznajem Ga, a zapovesti Njegove ne drži, laža je, i u njemu istine nema." (1. Jn. 2,3-4 RDK).

Tvoj odgovor na Božje zapovesti pokazuje tvoje pravo duhovno stanje pred Bogom. Njihovo ispunjavanje je dokaz da poznaješ Boga i da ga ljubiš (1. Jn. 6,1-4).

Biblija sadrži puno zapovesti, koje pokrivaju mnoge oblasti u životu, ali je Isus sve obuhvatio u jednoj zapovesti, koja je važnija od svih ostalih: *"Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tome će svi poznati da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom."* (Jn. 13,34-35 RDK)

Ispunjavanjem ove zapovesti, mi ispunjavamo ceo zakon: *"Jer se sav zakon izvršuje u jednoj reči, to jest: Ljubi bližnjeg svog kao sebe."* (Gal. 5,14 RDK).

Ljubav je konačni smisao, zbog koga su date sve ostale zapovesti: *"A namera je zapovesti ljubav od čistog srca i dobre savesti i vere nelicemerne; U kojima neki pogrešivši svrnuše u prazne govore..."* (1. Tim. 1,5-6 RDK). Dakle, bilo kakva religiozna aktivnost koja ne proizvodi ljubav je samo uzaludan trud.

Ljubav, to je taj temelj, na kojem svaki pojedinac treba da zasnuje svoju poslušnost Božjim zapovestima. Svako od nas treba da se zapita: **Da li je moj život manifestacija Božje ljubavi?**

3. Božje zabrane

"Ne ljubite svet ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu." (1. Jn. 2,15 RDK).

Bog ovde jasno zabranjuje da se ljubi svet. On zahteva takvu odluku od svakog čoveka vere. Čovek može ili ljubiti svet ili može ljubiti Boga Oca. Ne može ljubiti u isto vreme oboje. Mora biti ili jedno ili drugo - ili ljubav Božja ili ljubav prema svetu.

U rečniku Novog zaveta reč "svet" obuhvata sve ljude i sve aktivnosti, koje nisu podređene pravednoj vladavini Bogom postavljenog vladara - Isusa Hrista. Svet je kao takav - da li svesno, ili nesvesno - pobuna protiv Boga. Ljubiti svet zato znači priključiti se toj pobuni - stati protiv Boga.

Primamljivost sveta u životu pojedinca je neverovatno jaka. Svet nudi mnogo primamljivih obmana. Neke su prividno bezopasne i nevine, ali se u njima nalazi sakriven rafinirani otrov pobune.

Mediji su glavni kanal uticaja sveta na pojedinca, sa svim oblicima zabave koje se nude. Došao sam do zaključka da "zabava" nije hrišćansko shvatanje, dok god ona čini ljude pasivnima. U Bibliji je Bog za njegov narod odredio vreme radosnih proslava, ali i ljudi sami su bili deo te aktivnosti. Nisu bili samo pasivni posmatrači svega toga.

Osim toga, puno savremenih zabavnih

programa je protkano duhovnom i moralnom nečistoćom i ima prikriveni uticaj koji pogani čoveka. Pre nekoliko godina sam sa svojom suprugom Rut gledao film, jako dobru komediju, sa prvoklasnim glumcima, ali je sadržao scene sa vulgarnim rečima. Osećali smo potrebu da i drugi put gledamo taj film, ali smo na kraju ipak odlučili da nećemo kušati Duha Svetog u nama zbog vulgarnih reči u tom filmu.

Na kraju smo odlučili da se nikada nećemo dobrovoljno izlagati ničemu što bi proslavljalo greh i omalovažavalo Isusa Hrista. Takođe smo odlučili da u našoj kući nećemo imati nikakvu knjigu, ili stvar, koja omalovažava Isusa Hrista.

Da li je to previše radikalno? Moguće. Ako je tako, onda je hrišćanstvo jedna radikalna religija. Zar nije?

4. Božja upozorenja

U Mateju 24 Isus daje proročki pogled na poslednje dane. Počinje sa upozorenjem od prevare: Čuvajte se da vas ko ne prevari. U jedanaestom stihu ponavlja svoje upozorenje: *"I izići će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge."* Prevara je najveća opasnost koja konfrontira hrišćane zadnjih vremena.

U Mateju 24 Isus je svoja upozorenja namenio apostolima, koje je sam odabrao i koji su stalno bili sa njim više od tri godine njegove službe. Ako je apostolima bilo potrebno takvo upozorenje, kako današnji hrišćani uopšte mogu da pomisle kako su imuni od ove opasnosti?

Uprkos tome, sreo sam mnogo hrišćana koji su mislili da se ovakva upozorenja od prevare na njih ne odnose. Ovakva reakcija je u stvari samo pokazatelj da su već podložni prevari.

U Drugoj Solunjanima 2,9-10 Pavle potvrđuje upozorenje od prevare kao predznakom uzdizanja antikrista: *"Kog je dolazak po činjenju sotoninom sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima. I sa svakom prevarom nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli..."* (RDK)

Mnogi harizmatični hrišćani misle, da svako poslanje ili služba koji su propraćeni natprirodnim znacima moraju biti od Boga. Međutim, to nije istina. Biblija govori da i sotona može takođe proizvesti razne oblike

natprirodnih pojava. Slepo prihvatanje svega natprirodnog kao poruke od Boga ustvari otvara vrata sotonskoj prevari.

Samo je jedna sigurna zaštita od prevare, a to je **"primanje ljubavi prema istini"**. Ovo prodire dublje nego samo uobičajeno slušanje propovedi ili čak i čitanje Biblije. To obuhvata intenzivno i bezuslovno predanje autoritetu Božje Reči, koja ispunjava svaku oblast našeg života. To u nama stvara instiktivne reakcije prema svakoj poruci, ili službi, koja nije potpuno u skladu sa Božjom Reči.

Bog svakom čoveku nudi ovu "ljubav prema istini". Da li si spreman da je prihvatiš? Da li ćeš Božja upozorenja shvatati ozbiljno ili ćeš ih ignorisati? ◀

Preveo: Branko Milijašević.

DOĐI HRISTU

John Bunyan

Onaj ko dolazi Isusu Hristu nalazi u Njemu ono što ne može naći nigde i ni na kom drugom mestu. Onaj koji dolazi Isusu Hristu, nalazi Boga koji izmiruje svet sa sobom, ne pripisujući im njihove prestupe. Dakle, Bog ni na nebu, ni na Zemlji se ne može naći na neki drugi način.

Onaj ko dolazi Isusu Hristu, nalazi u Njemu izvor milosti koji je dovoljan ne samo da oprost greh, nego i da posveti dušu i da je sačuva od pada u ovaj pokvareni svet.

Onaj ko dođe Isusu Hristu, nalazi vrlinu u Njemu; takvu vrlinu da, ako te On samo dotakne svojom Rečju ili ako ga ti dotakneš verom, život se time prenosi u tvoju dušu. To te tako probudi, kao kada se neko probudi iz dubokog sna; to je probuđenje sve sile tvoje i sve tvoje duše (Ps. 33:11-12; Gal. 6:12).

Jesi li došao Isusu Hristu? Da li si našao slavu u Njemu? Ako jesi, šta da ti kažem? Našao si pravdu u Njemu; našao si odmor, mir, užitek, nebo, slavu i večni život.

Zato, zapitaj ponovno svoje srce: Jesam li došao Isusu Hristu? Ako možeš reći: "došao

sam", i ako sam Bog može potvrditi ovu tvoju izjavu, srećan, srećan, srećan li si čovek. Ali ako nisi došao, šta je to što te može učiniti zaista srećnim?

Od svih ljudi, tebe je Gospod blagoslovio, Otac je pripremio Sina da se žrtvuje za tebe, i ISUS HRIST, tvoj Gospod, otišao je da pripremi mesto za tebe.

Ti dolaziš potpunom Hristu; ništa ti neće nedostajati, ni za telo, ni za dušu na ovom svetu ili na onom koji će doći, nego ćeš sve imati u Isusu Hristu: On je takav u kome nema nedostataka bilo kojeg dobra, koje se nalazi na nebu i na zemlji.

On je pun milosti. Milost je nešto što se daje iz ljubavi; niko toliko nije ljubio kao Isus Hrist, ova ljubav prevazilazi razum. Ona je iznad ljubavi čitave Zemlje, svih stvorenja, čak i iznad ljubavi ljudi i silnih anđela. Ova ljubav je u njemu nadvladala tako što je ostavio slavu neba, napustio nebesko mesto, obukao se u ljudsko telo, uzeo na sebe naše bolesti, slabosti, grehe, prokletstvo, smrt i gnev Božji, koji je s pravom pripadao čoveku. I sve je to uradio za nizak, nezaslužni, nezahvalni narod; da, za narod koji je bio u stalnom neprijateljstvu sa Njime:

"Jer je Hristos, dok smo mi još bili slabi, u određeno vreme umro za bezbožnike. Jedva će ko umreti za pravednika; za dobroga možda bi se ko i usudio da umre. Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici. Stoga ćemo mnogo pre mi, opravdani sada njegovom krvlju, njegovim posredstvom biti spaseni od gneva. Ako smo, dakle, mi - kao njegovi neprijatelji - izmireni s Bogom smrću njegovoga Sina, onda ćemo još pre biti spaseni njegovim životom, pošto smo izmireni." (Rim. 5:6-10 EČ).

On je pun istine. Pun blagodati i istine. Istina je vernost u držanju obećanja, ovog obećanja, kao i mnogo drugih: "i onoga koji ide k meni neću izbaciti." (Jn. 6:37 EČ). On te neće prevariti ili izneveriti, dođi smelo.

On je pun mudrosti. On je za nas Bog mudrosti, mudrosti koja je jedina u stanju upravljati događajima u Crkvi u celosti i okolnostima svakog pojedinog dolazećeg grešnika. I na temelju ovoga za Njega je rečeno: "A njega je dao Crkvi za glavu više svega", jer On nadgleda

sve okolnosti u svetu svojom mudrošću, a za dobro Njegove crkve. Sve ljudske akcije, sva sotonska iskušenja, sva mučenja, sva razočarenja; sve stvari koje se mogu zamisliti su u Hristovoj ruci - koji je mudrost Božja - sve ih je odredio da služe za dobro Njegove crkve (Rim. 8:28).

On je pun Duha, za komuniciranje s dolazećim grešnikom; on sam ga je primio bez mere (Jn. 3:34), tako da ga može dati svakom udu svoga Tela, prema meri svakog čoveka koja mu je udeljena od Oca. Zato je On rekao da će onom koji dođe njemu "iz njegova tela će poteći reke žive vode." (Jn. 7:38 EČ).

On je skladište puno blagodati Duha. "Iz njegove punoće svi mi primismo, i to blagodat za blagodat." (Jn. 1:16 EČ) Ovde je mnoštvo vere, mnoštvo ljubavi, mnoštvo iskrenosti, mnoštvo poniznosti, mnoštvo svakojake blagodati. Od ovog mnoštva On daje svakom; skrušenom, poniznom, strpljivom, dolazećem grešniku. Zato dolazeća dušo, imaj na umu, ti ne dolaziš golej pustinji kada dolaziš Isusu Hristu.

On je pun naklonosti i osećanja; i to će osetiti oni koji dolaze Njemu da prime život. On može podneti tvoju slabost, On se može sažaliti na tvoje neznanje, On će biti dirnut i saosećaće sa tvojim slabostima, On će ti od srca oprostiti tvoje promašaje, On će pokriti tvoju neveru i On će te ljubiti i dalje uprkos svemu. Njegovo sažaljenje neće izneveriti: "Trsku stučenu neće prelomiti, i sveštiko koje se puši neće ugastiti." (Isa. 42:2 RDK).

Dolazeća dušo, Isus kome ti dolaziš pun je moći i olakšanja za tvoje dobro; On može potisnuti sve tvoje neprijatelje; On je Car nad svim zemaljskim carevima; sve ljudske zle namere, On može okrenuti za tvoje dobro; On može osujetiti sve zamke koje su ti postavljene na životnom putu; On te može izvući iz svih nevolja sa kojima bi mogao biti okružen; On je mudar u srcu i moćan u sili. Svaki život, svaka osoba pod suncem je u Njegovim rukama; da, čak i pali anđeli se tresu pred Njime, i pri samom spomenu Njegovog imena. On, jedini će spasiti tvoj život.

Isus kome ti dolaziš smeran je u srcu, On nikoga ne prezire. Nije mu važna tvoja spoljašnja malenkost, niti tvoja unutrašnja slabost, niti je to tvoje siromaštvo, ili tvoja nedostojnost, ili nemudrost zbog koje bi On na

tebe pogledao: On je izabrao lude, nedostojne, i odbačene stvari ovoga sveta, da posrami moćne i silne (1. Kor. 1:26-28). On će prignuti svoje uho tvojim nejakim molitvama, On će izvući pravo značenje iz tvojih neiskazanih uzdisaja; On će poštovati tvoju najmanju žrtvu, ali samo ako u svemu tome bude tvoje celo srce. Nije li to blagosloveni Hrist?

I ne samo da je u Njemu punina nego i darežljivost. On ne šteti, ne zakida, ne škrtari, na onome što ima i želi to bogato dati; On ima otvoreno srce i otvorene ruke, zato:

1. On te poziva da dođeš k Njemu, a to ne bi radio i da nije spreman i dati; da On ti zapoveda: DOĐI! Radi ohrabrenja, svakoj ovoj zapovesti dodaj dato obećanje: "Jer svaki koji moli dobiva, i koji traži nalazi, i onome koji kuca otvoriće se." (Mt. 7:8 EČ).

2. On ne samo da ti naređuje da dođeš, nego ti govori, da će ti od srca učiniti dobro, i da će to učiniti radujući se: "I radovaću im se čineći im dobro i zasadiću ih u ovoj zemlji tvrdo svim srcem svojim i svom dušom svojom." (Jer. 32:41 RDK).

3. Vidi se da je zaista darežljiv, jer daje bez prigovora: "Neka ište od Boga koji svima prosto daje i ne kori, i daće mu se." (Jak. 1:5)

Dakle, jesi li došao Isusu Hristu?

"Danas ako čuješ njegov glas, pazi, da ne otvrdne tvoje srce..." (Jev. 3:15 EČ, parafrazirano). ◀

Delovi iz knjige: "Come and welcome to Jesus Christ, John Bunyan". Sačinila: Marika Eterović Mansel.

SVJEDOČANSTVO O BOŽJOJ BRIZI

Stjepan Beles

Kada je 1991. izbio rat i kada su počele padati prve granate i rakete na mjesto u kojem smo živjeli, bili smo prisiljeni izbjeci. To je bilo moguće izvesti jedino u pauzi između dva napada, kada nije bilo puno vremena, jer

granatiranje je moglo ponovo započeti svaki čas, pa smo samo zgrabili naše dokumente i nešto novaca i otišli. Tako sam ja došao u Minhen u trenerci i sa 100 DM u džepu. Sve ostalo što smo posjedovali je ostalo iza nas, u Laslovu (Slavonija, Hrvatska).

Moj tata je kukao za kućom, za imanjem, a ja sam kukao za svojim knjigama. Naime, obratio sam se Gospodinu 1984. i od samog početka mog kršćanskog života u mom srcu je postojala želja da dublje upoznam Riječ Božju i Njegove putove, pa sam od početka počeo nabavljati knjige koje su mi u tome pomagale. Neke od tih knjiga su bile jako vrijedne, jer su bile štampane na samom početku pentekostnog pokreta u bivšoj Jugoslaviji. Takvih knjiga nije bilo moguće više nigdje kupiti, ja sam ih dobio od pastora i nekih starijih vjernika. Tako je za mene to bila prava katastrofa, jer sam znao da te knjige više ne mogu nigdje nabaviti.

Uz to, do nas su stizale proturječne vijesti iz mjesta. Sa jedne strane čuli bi da je kuća u cijelosti uništena, dok su drugi govorili da nije, ali da je sve pokradeno iz nje. Na sve to, ja sam najviše "cvilio" za mojim knjigama. U međuvremenu sam se oženio, i moja supruga znala bi mi reći da ne kukam za knjigama, jer tko zna, možda je Gospodin dao da dođu u ruke nekom kome će biti na blagoslov. No ja, ja sam samo odmahivao glavom i u nevjerici to odbacivao. Bio sam u krivu.

Jednog dana, kada sam se vratio s posla, dočekalo me pismo iz Srbije. Pošiljalac je bio Zoran, iz grada "O". Ja nisam znao ni jednog Zorana iz "O". No, on je znao za moju adresu u Njemačkoj. Kada sam otvorio pismo i pročitao ga, doživio sam "šok" mog života (u pozitivnom smislu).

Zoran je bio mladi kršćanin, tek nekoliko mjeseci u vjeri. Kako je to obično u takvim slučajevima, njegova se obitelj okrenula protiv njega. On je bio iz obitelji sa pravoslavnom pozadinom, i pošto je prešao u "novovjerce", on je za njih postao izdajnik i otpadnik. Bio je izložen stalnim napadima, i ubrzo je to postalo nepodnošljivo za njega. Počeo se moliti Gospodinu da može otići nekamo gdje će moći biti na miru, da bi se mogao odmoriti od stalnih napada okoline. Nakon par dana, dobio je poziv za vojsku; trebao je otići na ratište! Zamislite, molio se za mjesto gdje bi mogao naći mir, a dobio poziv za rat! Mjesto gdje je trebao ići bilo je Laslovo, dakle moje mjesto.

Kada je došao u Laslovo, borbe su već bile prestale. Svi stanovnici, Mađari, Hrvati, izbjegli su sa tog područja, tako da je on imao vremena na pretek da se moli i čita Bibliju. Jednog dana je šetajući kroz selo, ušao u jednu kuću, primijetio je da na podu leži vitrina, a ispod nje je vidio knjige. Kada ih je pogledao vidio je, na svoje zadovoljstvo, da su to razne kršćanske knjige. Nije znao što da radi, najradije bi bio uzeo knjige, ali ipak, nije ih želio ukrasti. Zato je ostavio sve i otišao prvo nazvati svoga pastora u Novom Sadu i posavjetovati se sa njime. Pastor mu je rekao da uzme knjige, jer onaj čije su knjige svejedno nije tu, a nitko ne zna da li će se ikada i vratiti. Tako je on uzeo kartonske kutije i u njih pokupio sve knjige i Biblije. Poslije, baš tu noć, neke paravojne jedinice su krenule u pljačku mjesta, i pošto kod nas nisu našli ništa za ukrasti, spalili su ono što je ostalo od naše kuće. Da Zoran, to popodne, nije uzeo knjige i one bi nestale sa kućom.

No, to još uvijek nije odgovor kako je Zoran došao do moje adrese, jer jedino što je on znao je da su knjige i Biblije pripadale nekom Stjepanu Belešu, jer to je bilo napisano na njima.

U to vrijeme, po Srbiji je jedan tim iz Beograda prikazivao film o Isusu. Vođa tog tima moj je prijatelj iz dječijih dana, sada moj brat u Kristu. Njegova mama je iz mog sela, udala se u Beograd, ali su za svake "ferije" (dopust) dolazili u Laslovo. Mi smo se kao djeca sprijateljili i kada sam se ja obratio, posvjedočio sam o tome i Saletu, a onda se i on obratio.

I tako je moj prijatelj i brat Sale, sa svojim timom došao u Zoranovo mjesto da bi tu prikazali film. Tu su se Zoran i Sale upoznali i započeli razgovor. Između ostalog, pričali su i o knjigama, a Zoran je počeo nabrajati koje sve knjige ima. Sale ga je sa čuđenjem upitao; kako to da on kao tako mladi vjernik ima toliko mnogo knjiga. Zoran je onako, jednostavno, rekao, da ih je donio iz Laslova. Kada je to Sale čuo, njegova vilica se objesila dolje, u čudu, pa ga je upitao: "Da ne pripadaju te knjige nekom Stjepanu ?" Kada je Zoran rekao: "Da", Sale mu je pričao o meni, a sada je Zoran bio taj koji je objesio vilicu dolje, u čudu. I tako je Zoran dobio moju adresu, na koju je mogao poslati sve moje izgubljene knjige.

Bog je brižan Otac i On želi da se pobrine i za najmanje stvari u našem životu, da odgovori na "cviljenje" našeg srca. Vidjevši kako je Bog u

stanju da dovede stvari u red, morao sam se zastidjeti i pokajati za moju nevjeru. Poslije svega, ja više ne pokušavam da svojom snagom ili mudrošću dovedim stvari u red i "natjeravam" ih da funkcioniraju, jer samo je Bog taj koji može sve tako divno dovesti u red, da sve izađe na Njegovu slavu, a na naš blagoslov i izgradnju. ◀

Vaš u Kristu,
Stjepan Beles <stjepan.beles@gmail.com>

misaone refleksije

ŽIVOT

Majka Tereza

Život je prilika - iskusi je.
Život je lepota - divi joj se.
Život je san - učini ga stvarnim.
Život je izazov - suoči se s njim.
Život je zadatak - izvršavaj ga.
Život je igra - igray se.
Život je dragocen - neguj ga.
Život je bogatstvo - čuvaj ga.
Život je ljubav - uživaj je.
Život je tajna - pronikni je.
Život je obećanje - ispuni ga.
Život je tuga - prevaziđi je.
Život je pesma - pevaj je.
Život je borba - prihvati je.
Život je tragedija - uhvati se s njom u koštac.
Život je avantura - usudi se.
Život je sreća - zasluži je.
Život je život - brani ga životom.

MOLITVA

nepoznati autor

"O Isuse, mekog i poniznog srca molim, čuj moju molitvu.

Oslobodi me Isuse: od želja da budem voljen, od želja da budem uzvišen, od želja da budem počašćen, od želja da budem pohvaljen, od želja da budem ispred drugih, od želja da budem preporučen, od želja da budem odabran, od straha da ću biti prezren, od straha da ću trpeti ukor, od straha da ću biti

zaboravljen, od straha da ću pogrešiti, od straha da ću biti pod sumnjom.

Isuse, daruj mi blagodat da poželim da drugi budu voljeni više nego ja, da drugi budu cenjeni više nego ja, da po mišljenju sveta, drugi mogu da se uzvisuju, a ja da se smanjujem, da drugi budu hvaljeni a ja neprimećen; da drugi budu bolji u svemu od mene, da drugi budu svetiji od mene, ako sam i postao dovoljno svet."

Smešna strana...

TRI PREMA DVA

Sedeći u parku, četiri propovednika imali su seriju teoloških rasprava, i uvek su trojica bili saglasni po nekom pitanju, dok onaj jedan nije, jer je imao drugačije mišljenje od ove trojice.

Posle neke nove debate, ovaj usamljeni propovednik u svome mišljenju je zatvorio svoje oči i počeo je da iznosi celu stvar višem autoritetu - molio se: "O, Bože!" vikao je, "znam da sam u pravu a da oni nisu! Molim te, daj mi znak koji će to dokazati!"

Bio je to lep sunčan dan, no, posle ove molitve odjednom se nad parkom nadvio tamniji oblak i zaklonio sunce. Sva četvorica propovednika su pogledala u nebo, a onaj koji se molio je uzviknuo: "Vidite, to je znak od Boga! Dakle, ja sam taj koji je u pravu a vi trojica grešite! Znao sam!" Trojica propovednika su počela da razmatraju pojavu na nebu i zaključila su da je u pitanju mala oblačnost pri kraju toplog letnjeg dana.

Usamljeni propovednik je ponovo počeo da moli: "O Bože, molim te! Daj mi neki veći znak ako sam ja u pravu. Molim te, za veći znak!"

Posle ove molitve nebo se još više zamračilo, i počeo je da duva vetar, a u daljini se čulo i par gromova.

"Vidite rekao sam vam!" Komentarisao je to vidno uzbuđeni propovednik. "To je znak! Ja sam u pravu!"

Trojica propovednika su opet gledala u nebo i

doneli su zaključak da se radio o običnom prirodnom fenomenu.

Na sve to, treći propovednik je krenuo ponovo da se moli i da traži od Boga stvarno VELIKI znak: "Oooo, Bože!! Molim te..."

Odjednom se nebo zatamnelo od crnih oblaka, gromovi su počeli da udaraju, vetar snažno da duva a sa neba se čuo glas: "Ooon jeeee uuu praaavuuu!"

Četvrti propovednik sa smeškom na licu je ustao, stavio svoje ruke na bokove i rekao ostaloj trojici: "Dakle braćo, ko je bio u pravu?"

Na to, jedan od trojice smireno odgovori: "Brate, to je i dalje tri prema dva, u mišljenjima..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili pišite nam na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>